

HISTORIEN OM ANTON – EN DRENG DER VAR BANGE FOR, AT HAN IKKE VAR ET GODT MENNESKE, EN GOD DRENG

Dette her er IKKE Anton men vi syntes blot i redaktionen, at det er sådan et herligt foto af en dreng, der fortæller os et eller andet!
Arkivfoto 0-14

*Odense
Kommune*

... da jeg mødte ind på arbejde i børnehaven næste dag, skulle Anton møde andet end en sur idiot, der havde mistet forbindelsen mellem den teoretiske tanke og de praktiske handlinger ... det forunderlige var, at Anton næste dag var helt anderledes ... fordi jeg så ham helt anderledes

Af Iben Due Lund, pædagog og afdelingsleder i Børnehuset Elverhøjen

Mens du læser dette, sidder Anton sikkert med fødderne svingende i luften under stolesædet på sin plads i klassen ved siden af sin Spiderman-skoletaske.

Jeg skriver 'sikkert', fordi du måske læser artiklen i en weekend, hvor Anton er hjemme hos sin mor og far.

Jeg skriver også 'sikkert', fordi det også er en mulighed, at Anton har rejst sig fra sin plads – uanset om det var meningen, at han skulle rejse sig eller ej.

Anton er nemlig sådan en dreng, der rejser sig, uanset.

Anton ville bestemme selv.

Ville ikke spise. Forstyrrede de andre børn

Jeg lærte Anton at kende, da han var 4 ½ år. Inden jeg mødte ham, blev han overleveret fra sin tidligere børnehave af en pædagog, der fortalte, at Anton var en dreng, der kunne lide at bestemme over sig selv. Imidlertid var Anton ikke så god til gennemskue, hvilke beslutninger der både var gode for ham selv og for andre. Derfor stødte Anton ofte sammen med de andre børn, med personalet og med sine forældre.

Antons forældre overvejede derfor, om de skulle søge hjælp til samspillet med Anton i et familiehus. De havde ikke samme udfordringer med Antons storesøster. Tværtimod var hun et socialt kompetent barn, der siden Antons ankomst til familien nærmest var blevet bekymrende efterrettelig, også fordi hun var udmattet af de mange sammenstød.

Anton gav sig hurtigt til kende i sin nye børnehave. Når de andre børn ved frokostbordet fortalte om deres oplevelser i weekenden, så syntes Anton, 'det var kedeligt', eller også havde han prøvet noget, der var meget mere spændende. Anton havde ellers meget tid til at deltage i samtalen, for han spiste stort set ikke af den mad, en pædagog kort

forinden havde hjulpet ham med at få på tallerkenen, fordi Anton nægtede selv at hente mad i køkkenet. 'Den var klam'.

Derimod talte Anton lystigt, når der midt på dagen var siesta, hvor alle børn lå på yoga-måtter og slappede af til musik. Der snakkede Anton. Med en høj og klar stemme. Eller trak tæppet af barnet på måtten ved siden af. Eller pillede små stykker af yoga-måttens bløde overflade.

Anton tog også børnehavens ting, og når en pædagog talte med Anton om den lille bil i jakkelommen, så nægtede han ethvert kendskab til, hvordan bilen dog var endt der

'Mit barn er bange for Anton'

Efter kort tid begyndte de andre forældre at henvende sig. Med oprigtige stemmer fulde af respekt for at 'alle børn skal have lov til at være her', fortalte de hver især, at deres barn var bange for Anton. Fordi han sagde, at de andre børn var grimme. Fordi han slog. Og fordi han tog deres ting.

Anton tog også børnehavens ting, og når en pædagog talte med Anton om den lille bil i jakkelommen, så nægtede han ethvert kendskab til, hvordan bilen dog var endt der. Anton slog ikke blikket ned, viste ingen tegn på utilpashed over samtalens prækære natur, men smilede derimod bredt og trodsigt. Næsten dag fandt man igen en lille bil i jakkelommen.

Efter kort tid blev han et punkt på dagsordenen til et personalemøde. Vi besluttede, at Anton skulle

styrkes i sine sociale kompetencer: Når man har mod til at bestemme, så kræver det, at man også er god til det. Der blev derfor lavet legegrupper med fokus på samarbejds-aktiviteter, som Anton var selvskrevet til. Det blev også besluttet, at der altid skulle være en pædagog i nærheden af Anton, så han kunne få hjælp, *inden* han kom på afveje, så Anton selv og de andre børn fik en positiv oplevelse af ham.

Til sidst blev det besluttet, at en pædagog skulle tale med Antons forældre om, at vi havde en særlig opmærksomhed på at hjælpe Anton. Efter nogle dage skrev pædagogen en aften en mail til os andre om, at forældrene havde fortalt, at Anton ikke var glad for at gå i børnehave, og at han tit var ked af det om morgenen, når han skulle afsted. Til sidst i mailen skrev pædagogen følgende ord: *'Jeg tror, at vores tiltag er gode, og at vi skal holde fast i dem, men måske er det vigtigste, at vi begynder at møde Anton mere positivt. Han knokler virkelig, den kære dreng.'*

Ordene ramte mig som en kampesten gennem en glasrude: *'Han knokler virkelig, den kære dreng.'*

Jeg har en grundlæggende teoretisk begrundet overbevisning om, at alle børn ønsker at bidrage positivt til de fællesskaber, de indgår i. Med Anton havde jeg imidlertid ikke forlænget min teoretiske overbevisning ind i det konkrete samspil med Anton. Jeg var med andre ord en 'sur idiot' i samspillet med Anton. Jeg reagerede på hans ord og handlinger i stedet for at reagere på hans intentioner.

Opdagelsen endte hurtigt på min top tre over trælse erkendelser, og da jeg efterfølgende genkaldte mig selv sige ting som *'Jeg vil have, at du ligger stille til siesta og IKKE piller siesta-måtten i stykker. Den er faktisk ret dyr, og du vil da gerne ligge på en siesta-måtte ik?'*, i stedet for *'Det er svært at ligge stille, når ens krop gerne vil bevæge sig. Jeg hjælper dig'* - så blev jeg simpelthen så træt af mig selv.

Anton havde knoklet med at finde sin plads i fællesskabet. Arkivfoto 0-14

Først skrev jeg 'Tak' til min kollega. Tak, fordi han gjorde os andre opmærksomme på Antons bestræbelser. Tak, fordi han havde tillid til, at vi kunne gøre det bedre. Dernæst besluttede jeg mig for, at når jeg mødte ind på arbejde i børnehaven næste dag, så skulle Anton møde andet end en sur idiot, der havde mistet forbindelsen mellem den teoretiske tanke og de praktiske handlinger.

Det forunderlige var, at Anton næste dag var helt anderledes. Nuvel, han sagde og gjorde de samme ting, men denne dag opfattede jeg det imidlertid anderledes.

- Den første erkendelse var, at Anton passede godt på sig selv. Anton havde lukket af for indgående input - samtaler, mad, formaninger - da hans erfaringer var, at størstedelen af det andre mennesker tilbød ham var negativt.
- Den anden erkendelse var, at Anton gerne vilde andre mennesker, men at hans usikkerhed var så stor, at han hellere rakte ud med en knyttet næve end en fremstrakt hånd.
- Tredje erkendelse var, at Antons lyst til at bestemme mest af alt bundede i skrækken for at indgå i situationer, hvor han blev bekræftet i dét, som han frygtede allermost: At han ikke var et godt menneske, en god dreng.

'Hvis du kan ligge stille lidt, så kommer jeg og nusser dine fødder. Er det en aftale?'

Inden vi gik til siesta den dag, talte Anton og jeg om, at jeg vidste, det var svært for ham at ligge og være stille til siesta, selvom han rigtig gerne ville det. *'Hvis du kan ligge stille lidt, så kommer jeg og nusser dine fødder. Er det en aftale?'* Anton nikkede skeptisk. Skeptisk, fordi han tvivlede på, at han kunne ligge stille. Skeptisk, fordi han tvivlede på, om det ville være rart, at jeg kom hen til ham.

Anton lå musestille, da jeg kom hen til ham. Engang imellem smilede jeg til ham, så han vidste, at jeg ikke havde glemt vores aftale. Da jeg efter noget tid satte mig ved Anton og tog hans

fødder i mine hænder, lukkede Anton øjnene og åndede luft ud.

Han er en god dreng

Den følgende dag kom jeg først i børnehaven op ad dagen. Anton sad i cafeen blandt en masse andre børn, og da han så mig lyste han op i et

Anton var sikker på, at han var vigtig for mig. Sikker på, at jeg kunne lide ham. Og han havde helt ret.

smil: *'Er det mig, du leder efter? Jeg er lige her!'* sagde Anton forventningsfuld og slog armene ud til det knus, han selvfølgelig forventede at modtage. Anton var sikker på, at han var vigtig for mig. Sikker på, at jeg kunne lide ham. Og han havde helt ret.

Det kan virke banalt. At ens pædagogiske blik kan forandre et barn. Imidlertid er det sandt. Anton kom stadig til at drille de andre og kom stadig til at tale, når der skulle være ro. Men det blev mindre i takt med, at han begyndte at følte sig betydningsfuld. Vigtigere endnu, Anton følte sig som et godt menneske, en god dreng.

Anton er nemlig sådan en dreng, der rejser sig, uanset.

Anton havde knoklet med at finde sin plads i fællesskabet, også selvom fællesskabet ikke havde blik for hans bestræbelser. Blik for, at Anton er en god dreng. Heldigvis er Anton ikke kun en god dreng. Anton er også sådan en dreng, der rejser sig, uanset.